

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Enchiridion controversiarum, quae Augustanae
Confesionis Theologis cum Anabaptistis intercedunt**

Osiander, Lucas

Witebergae, 1607

Capvt IV.

[urn:nbn:de:bsz:31-116416](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-116416)

XIX. Christo impossibile esse, humano suo spirita novisse, quicquid ab æterno fuerit, quid iam nunc ubique fiat, & quid in omnem æternitatem sit futurum.

XX. Reicimus etiam, damnamusque, quod dictum Christi (mihi data est omnis potestas, in celo & in terra) horribili & blasphema interpretatione depravatur, in hanc sententiam: quod Christo secundum divinam suam naturam, in resurrectione & ascensione ad coelos, iterum restituta fuerit omnis potestas, in celo & in terra: perinde, quasi, dum in Statu humiliationis erat, eam potestatem, etiam secundum divinitatem, deposuisset & exuisset. Hac enim doctrina, non modo verba Testamenti Christi, falsa explicatione pervertuntur, verum etiam dudum damnata Arianae hæresi, via de novo sternitur: ut tandem æterna Christi divinitas negetur, & Christus totus, tantus, quantus est, una cum salute nostra amittatur: nisi huic impiæ doctrinae, ex solidis verbi Dei & fidei nostræ Catholicæ fundamentis constanter contradicatur.

Hucusque, quæ ex Formula Concordiæ adducta sunt.

C A P V T IV.

De Vnione Personali, duarum in Christo naturarum.

Quandoquidem in cognitione unionis Personalis duarum in Christo naturarum, qualis ea sit, & qualis non sit, non parum situm est, peculiare caput in eius descriptione infumemus. Et, ut quid ea sit, & quid in se contineat, clarius fiat, procedamus ad eius investigationem per remotionem

G

tionem

tionem variorum, tam Physicorum, quam Theologicorum, vel supernaturalium unionis modorum, ne forte imaginationi nostrae aliquis dictorum modorum inhaerens, hanc mysterio modum praescribat. Tandem ad eius descriptionem, declarationemque, antiquiori Ecclesiae usitatum, nos, Deo bene iuvante, conferemus.

Varios autem Physicos & Theologicos unionis modos, alii plures, alii pauciores referunt: si tamen omnes fere in tres Physicos (sive in Physicis ubi status) & tres Theologicos redigi posse videntur.

I. MEMBRVM.

Remotio modorum unionis Physicorum.

PRIMVS modus dici potest Constitutivus, sive Perfectivus, vel integralis. Quando nimirum, unione partium (per se imperfectarum) perfectum quoddam tertium, in quo actiones sequuntur conrantes, constituitur: quemadmodum ex anima & corpore quorum neutrum solitarium homo dici potest, per unionem constituitur homo anima & corpore constans. Hic modus, licet proximè ad Personalem unionem in quibusdam accedat: tamen & in quibusdam longè ab ea discrepat, scilicet:

1. In Physica hac unione, Natura naturæ: in unione verò Personali, naturæ Persona copulatur.
2. In Physica unione, fit perfectum tertium, ex duobus imperfectis. Unio autem Personalis constat duobus perfectis. λόγος enim ab æterno, perfectissimus, ad sui perfectionem, humana

CAT. II
 natura naturæ
 naturalis perfectio
 hanc
 SECUNDVS
 quæ (ut Physici
 in quo constituitur
 hoc locum habet
 bus qualitatis
 facti in mixtione
 quidem, constituitur
 est alienus ab unione
 1. Constitutione
 num.
 2. Vitæ naturæ
 gra. neque ab
 non fit.
 3. Propria unione
 familiarum de
 ius naturæ.
 TERTIVS
 gradus Physica
 live Attingent
 quam tribuitur
 natio, quando
 quemadmodum
 in vultu Pa
 lion est.
 1. Commentum
 va ab hunc
 finum P
 velle.
 Si multa P
 tustur, e
 nulla com
 lusa, ut li

mana natura non indignit. Humana autem natura assumpta perfecta est, anima & corpore, constans. Perfectus nimirum Deus, & perfectus homo.

SECUNDVS modus Physicus, est Mixtionis, qui (ut Physici loquuntur) est alteratorum unio, in quo conversio, Mixtio, proprietatum abolitio, &c. locum habent, quando mixta, relictis prioribus qualitatibus, novum sibi quærunt ingenium, sicuti in mixtione Pharmacorum, præsertim liquorum, constat. Hic autem modus admodum est alienus ab unione Personali.

1. Conversionem enim statuere, est Eutychiandum.
2. Vtraque natura in unione Personali, manet integra, neque aboletur, quod in Mixtionis modo non fit.
3. Propria uniuscuiusque naturæ, in unione Personali, non debent, vel possunt fieri propria alterius naturæ.

TERTIVS & infimus quidem modus, sive gradus Physicæ unionis, est unio Combinationis, sive Attingentiæ, in qua nulla natura alteri quicquam tribuit, vel communicat: qualis est combinatio, quando duo Afferes conglutinantur, vel quemadmodum Antverpia Oceanum attingit: ut da videlicet Paraltaüs. Talis autem unio Personalis non est.

1. Cum enim unio Personalis summa sit & arctissima, absurdum simul & impium esset, eam per infimum Physicæ, unionis gradum, desinere velle.
2. Si nuda Parastasis & Atringentia naturarum statuatur, tum nulla Realis erit naturarum unio, nulla communicatio: ex quo totus Christianissimus, ut suo dicitur loco, subverteretur.

Remotio Theologicorum quorundam unionis modorum.

PRIMVS dicitur modus unionis Essentialis, qui spectat ad unionem in Essentia, Personarum in Trinitate, hypostasi differentium. Ea autem differt ab unione Personali :

- I. Essentialis unio VNIVS ESSENTIÆ, facit Personas essentialiter unitas. In Personali autem unione, duæ diversa naturæ copulantur: quæ tamen propterea non unius sunt aut sunt Essentiæ, sed manent diversa.
2. Essentialis unio reducit Personas in Essentia communionem: Personalis vero, NATVRAS (non Personas) in unitatem PERSONÆ.

SECVNDVS dicitur Mysticus, quò ceteri fideles cum Christo uniuntur, & ad hanc unionem, gratiosa totius Trinitatis inhabitatio, cum donis Spiritus sancti, ad Ecclesiæ ornamentum & emolumentum spectantibus, consequitur. Differt autem & hic unionis modus ab unione Personali :

- I. Unio Mystica, est per enormia scelera solubilis; potest enim, qui Christo per fidem erat insertus, per scelera contra conscientiam, ab eodem revelli. Personalis autem unio solubilis non est: neque ab ulla creaturarum in æternum divelli unquam potest.
- II. In Mystica unione, fidelis homo non efficitur cum Patre, Filio, vel Spiritu sancto, una Persona, In unione autem Personali, humana natura, in unitatem Personæ Filii Dei assumpta est.
- III. Mystica unio, sive gratiosa inhabitatio, confert inhabitatis, sive unitis fidelibus dona, sed creata & finita. Unio autem Personalis, humanæ naturæ, sibi copula-

CA.
copulata, confert
na. finita &
nindam divini
fidelis.

TERTIVS
emilans re ter
mento. Differt
I. Sacramen
iam antea &
bilis, & re. cre
fonalis autem
conclit; tamen
ante unionem
naturæ.

II. Unio Sa
bilis? cellante
& illa unio:
estim d' Deo in
menta. Unio
est, sed tenet
in omnia, esse
pelli potest.

De

UNI
in Christo
junctio,
in ordine,
unitatem,
tamen utra
libus) ali
tionis op
tibus un
naturæ,

copulata, confert, non creata & finita, sed aeterna, divina & infinita dona: omnem videlicet plenitudinem divinitatis (Philip. 2.) & divinae Majestatis.

TERTIUS MODUS, est unio Sacramentalis, constans re terrena & caelesti, sive verbo & Elemento. Differt autem à Personali hac unione.

I. Sacramentalis unio constat duabus rebus, jam antea & per se subsistentibus, Elemento visibili, & re caelesti institutionis verbo copulatis. Personalis autem unio, licet & ipsa duabus naturis constet: tamen earum altera (humana nimirum) ante unionem, neque fuit, neque substitit in rerum natura.

II. Unio Sacramentalis temporaria est & solubilis: cessante enim actione Sacramentali, cessat & illa unio: quandoquidem Sacramenta extra usum à Deo institutum, non amplius sunt Sacramenta. Unio autem personalis temporaria non est, sed semel in conceptionis puncto incepta, in omni aeternitatem non amplius solvitur, aut tolli potest.

III. MEMBRUM.

Descriptio unionis Personalis.

UNIO PERSONALIS, est duarum in Christo naturarum indissolubilis, & talis conjunctio, qua aeternus Filius Dei, in temporis plenitudine, humanam naturam, in Personae suae unitatem, non sine Reali communicatione (salvis tamen utriusque naturae, proprietatibus substantialibus) assumpsit: atque in ea non tantum Redemptionis opus absolvit, sed jam quoque per eandem omnibus ubique praesens creaturis, potenter dominatur.

In hac Descriptione unionis sunt porro observanda sequentia notabilia :

I. Quod unio hæc sit Personalis: hoc est, in qua duæ perfectæ substantiæ ununtur, non in unâ Essentiam aut naturam, sed in unam Personam.

II. Unio hæc naturarum, non immediatè (quasi simpliciter natura naturæ esset unita) sed mediatè facta est, in Persona, dum humana natura Personæ Filii Dei est copulata.

III. In hac unione, neque unius naturæ in alteram, neque proprietatis unius in aliam, facta est ulla vel conversio, vel transmutatio aut naturarum exaquoatio. Sed manent naturæ earumque proprietates distinctæ & inconfuse.

IV. Facta est hæc unio, in λόγῳ, non in loco: sed extra & supra omnem loci respectum. Modo etiam supernaturali, imperferibili: quem subtilissimæ humani ingenii cogitationes assequi non possunt.

V. Arcuissima quoque hæc duarum naturarum est unio, & indissolubilis, ut neque morte ipsa, nedum ullius creaturæ potentia, separari possit amplius,

VI. Facta est hæc unio ἀδιαιρέτως indistincter (nullam loci interapedinem aut dimensionem recipiens) ἀδιαιρέτως, indivisivè: ut in æternum divelli non possit.

VII. Hæc quoque unio, sine consequente ad eam communicatione naturarum & Idiomatum stare, vel esse non potest: sicuti suo loco probatur.

IV. MEMBRVM.

Patrum & antiquioris Ecclesie
Confessionis de unione Personali.

Ad

Ad uberiorem hujus unionis Personalis, descriptionisq; illius explanationē, audiamus Patrum & antiquioris Orthodoxæ Ecclesiæ mentem, qua quid de unione hæc personali statuerint, declararūt.

ATHANASIVS IN SYMBOLO
suo sic scribit.

Est Fides recta, ut credamus, & cōfiteamur, quod Dominus noster Iesus Christus, Dei Filius, Deus & homo est, Deus est ex substantiā Patris, ante secula genitus: & homo ex substantiā matris, in secula natus. Perfectus Deus, Perfectus Homo, ex animā rationali & humana carne subsistens. Aequalis Patri secundum divinitatem: minor Patre, secundū humanitatem. Qui licet Deus sit & homo: non duotamen, sed unus est Christus. Unus autem non conversione divinitatis in carnem, sed assumptione humanitatis in Deum. Unus omnino, non confusione substantiæ, sed unitate personæ. Nam sicut anima rationalis & caro, unus est homo, ita Deus & homo, unus est Christus, qui passus est pro salute nostrā, descendit ad inferos, &c.

CYRILLVS ALEXANDRINVS
in Anathematismis contra
Nestorium.

I. Si quis non confitetur, Deum esse veraciter Emmanuel, & propterea Dei genitricem, sanctam virginem (peperit enim secundum carnem, carnem factum Dei verbum: secundum quod scriptum est; verbum caro factum est) anathema sit.

II. Si quis non confitetur, carnem secundum Substantiā n, unitum Dei patris verbum, unumque esse Christum cum propria carne, eundem scilicet Deum & hominem, anathema sit.

II. Si quis in uno Christo, dividit Substantias, post unionem, sola eas connexionione coniugens, ea quæ secundum dignitatem eius, vel etiam auctoritatem aut potestatem, ac non potius conventu, qui per unitatē factus est naturalem, anathema sit.

IV. Si quis in Personis duabus, vel subsistentiis eas voces, quæ in Apostolicis scriptis continentur & Evangelicis, dividit, vel, quæ de Christo dicuntur à Sanctis, vel ab ipso: & aliquas quidem ex his velut homini, qui præter verbum Dei, specialiter intelligatur, aptaverit: aliquas vero, tanquam dignas Deo, soli Dei Patris verbo deputaverit, anathema sit.

*Notent
Calviniani,
Hominem
veraciter
Deum
esse
dicendum.*

V. Si quis audeat dicere, Hominem Christum Theophoron, id est, Deiferum, ac non potius Deum esse veraciter, dixerit, tanquam unicum Filium per naturam, secundum quod, verbum caro factum est, & communicavit similiter, ut nos, carni & sanguini, anathema sit.

VI. Si quis dicit, Deum vel Dominum esse Christi Dei Patris verbum: & non magis eundem ipsum consistetur simul & hominem, propterea quod verbum caro factum est, secundum scripturas, anathema sit.

*Arrigite
aures
Calviniani.*

VI I. Si quis velut hominem Iesum, operante verbo, dicit adjutum, & unigeniti gloriam, tanquam alteri, præter ipsum exilenti, tribuit, anathema sit.

VIII. Si quis audeat dicere, assumptum Hominem coadorari cum Deo verbo oportere & glorificari & connumerari Deum, tanquam alterum cum altero (nam, con, syllaba superadjecita hoc cogit intelligi) ac non potius una adoratione veneratur Emanuele, unamque ei glorificationem dependit, iuxta quod verbum caro factum est, anathema sit.

IX. Si quis unum Dominum Iesum Christum glorificatum dicit à Spiritu sancto, tanquam, qui aliena virtute per eum usus fuerit, & ab eo accepit efficaciam.

ciam contra immundos spiritus, & per eum im-
 plesse divina signa, ac non potius proprium fatea-
 tur eius spiritum, per quem divina signa explevit,
 Anathema sit.

X. Pontificem & Apostolum Confessionis no-
 stræ factum esse Christū, divina Scriptura commemo-
 rat. Obtulit enim semetipsum pro nobis, in
 odorem suavitatis Deo & Patri. Si quis ergo Pon-
 tificem & Apostolum nostrum alium dicit factū,
 præterquam ipsum Dei verbum, quando caro factū
 est & homo, juxta nos homines, sed velut
 alterum. præter ipsum, specialiter hominē ex mu-
 liere, aut qui dicit, quod pro se obtulit semet-
 ipsum oblationem, & non potius pro nobis solis
 (non enim eguit oblatione, qui peccatum
 omnino nescivit) anathema sit.

XI. Si quis non confitetur carnem Domini vivi-
 ficatricem, & propriam ipsius verbi Dei Patris,
 sed veluti alterius præter ipsum, conjuncti eidem
 secundum dignitatem, aut quasi divinam solam
 habentis habitationem, ac non potius vivificatricem
 esse, quia facta est propria verbi cuncta vivifi-
 care valentis, anathema sit.

XII. Si quis non confitetur, Dei verbum passum
 carne, & crucifixum carne, & mortem carne
 gustasse, factumque primogenitum ex mortuis
 secundum quod vita est, & vivificator, ut Deus,
 anathema sit.

*Confessio Synodi Chalcedonensis, de hoc
 mysterio, sic habet.*

Sanctos Patres sequentes, unum & eundem
 confitemur Filium Dominum nostrū Iesum Chri-
 stum: & concorditer docemus omnes, esse eum
 perfectum in divinitate, & eundem perfectum es-
 se in humanitate: Verum Deum & verū hominem,
 eundem

eundem ex anima rationali & corpore. Co-
 33 essentialem Patri, secundum divinitatem: &
 33 coessentialem nobis, secundum humanitatem: per
 33 omnia nobis similem, dempto peccato. postre-
 33 mis vero diebus propter nos, & propter nostram
 33 salutem, ex Maria virgine & Deipara, secundum
 33 humanitatem, unum & eundem IESVM CHRI-
 33 STVM Filium Dei, Dominum & unigenitum,
 33 in duabus naturis inconfuse, inconvertibiliter, in-
 33 dividibile, & inseparabiliter manifestatum: haud-
 33 quaquam differentia naturarum: propter unita-
 33 tem sublata: sed magis utriusque naturæ in Per-
 33 sonam & unam hypostasin concurrentis, proprie-
 33 tate servata: non ut in duas Personas bipartiatum
 33 aut dividatur: sed ut sit unus & idem filius unigeni-
 33 tus, Deus verbum, & Dominus Iesus Christus:
 33 sicut olim Prophetæ, de ipso vaticinati sunt, & ipse
 33 nos Christus instruxit, ac Patrum nostrorum
 33 Symbolum tradidit.

V. MEMBRUM.

PATRVM ET ANTIQVIORIS

*Ecclesie similia, quibus Unio-
 nem Personalem decla-
 rarunt.*

Perquam etiam utile est ad meliorem huius
 tanti Mysterii declarationem, similia cognoscere,
 quibus sancti Patres, unionem hypostaticam dua-
 rum in Christo Divinæ & Humanæ naturarum,
 explicarunt & illustrarunt. Ex quibus tam ipsa
 unio, quam communicatio, ad eam consequens,
 declaratur. Quia autem omne simile (quod vulgo
 fertur) claudicat, primo similia producimus de-
 inde, in quibus similia illa ab unione Personali
 distat.

discrepent, postremo, in quibus convenient docerimus. Præcipue autem tribus usi sunt S. Patres similibus.

PRIMA Similitudo est Iustini, de Luce & Sole: ea, sit habet; Legimus Genes. 1. primum à Deo lucem, sine materia aut corpore creatam; quarto vero demum die creatum Solem, cum & in quo primigenia hæc incorporea & immateriata, Lux, quasi incorporata & materiata facta est Sunt autem duæ distinctæ naturæ. Lux ipsa incorporea, & globus Solis, corporeus, aspectabilis, Pariter in Christo est Divina & Humana natura, quarum hæc corporea, & in tempore assumpta; illa incorporea, spiritualis, ante humanam naturam, ab æterno existens, splendor nimirum ille gloriæ Patris, Hebr. 1. hæc duæ naturæ in Christo unitæ sunt in unam Personam & hypostasin, ut unus sit Filius, qui simul & Dei, & Hominis Filius vere dicatur: unus videlicet Sol ille iustitiæ, Malach. 4. Deinde, quod Solis corpus lucet, id à semetipso non habet, sed beneficio unionis cum primigenia illa præexistente luce, quæ in hac unione, lucem & radios suos, quin & seipsam, Solari corpori communicat, & per corpus illud porro lucem & radios suos effundit. Ita in Christo, humana natura, in se & per se nihil habet divini, illustratur autem & fit vivifica, virtute divinæ naturæ, sibi unitæ, qui in hac unione seipsam & sua Idiomata carni suæ communicat, & cum ea, & per eam, vitam & omnia operatur.

SECUNDA Similitudo, est Basilii, Cyrilli, & Damasceni, de machera ignita, vel ferro attr. carbone ignito: ubi ignis ferro vel carboni, in unica illa lucendi & urendi suam vim communicat.

TERTIA, Athanasii est, desumpta ab unionem animæ & corporis in homine: in qua anima per totum

Et unum corpus diffusa, suas facultates corpori organico communicat, & per illud eandem exierit & operatur.

Antequam autem ad applicationem harum Similitudinum accedamus, eas similitudinum partes, quæ ad hoc mysterium non quadrant, removeamus. Quantum enim utilitatis adferunt similitudines dextrè acceptæ, tantum etiam erroris pariunt, si latius, quam par est, diducantur. Non autem opus est, ut enumeratas tres similitudines seorsim tractemus: quod enim de una diceretur, de aliis rectè etiam intelligi potest. Igitur eam, quæ ab unione animæ & corporis desumitur, tanquam notioerem, tractandam nobis sumamus. Ea autem non congruit cum unione Personali in sequentibus.

I. Anima & corpus sunt duæ substantiæ, quæ per se (post resolutionem per mortem) subsistunt. Humana autem natura non per se, sed in λόγῳ substantiam suam habet.

II. Animæ & corporis unio solubilis est: Personalis nequaquam.

III. Animæ & corporis unio, facit tertium perfectum, quod horum neutrum est: id non competere in unionem Personalem, supra in primo unionis Physico modo dictum est.

IV. Quando laceratur corpus, simul patitur anima & afficitur, quod in Divinitatem, quæ impatibilis est, non cadit, etsi in concreto rectè dicatur, Deum esse passum.

V. Anima & corpus, finita sunt & creata: quod, de altera Christi natura, divina videlicet, dici non potest.

VI. Anima dici solet forma corporis: Divinitas vera in humana sua natura, non est, quemadmodum forma in sua materia.

In qui-

In quibus vero conveniunt Similitudines hæc, & ad mysterii de unione Personali declarationem faciunt, hæc sunt.

I. Sicuti ex duabus diversis naturis, spirituali & corporea, hoc est, anima & corpore non duo constituuntur homines: ita ex duabus diversis naturis in Christo, divina & humana, non duo, sed unus Christus, non duæ, sed una Persona, constituitur.

II. Anima & corpus, in unione sua, naturas & Idiomata sua Essentialia, actionesque proprias inconfuse retinent, fitque earum nulla confusio, exæquatio, aut transmutatio: ita etiam utraque natura in Christo retinet suas proprietates Essentiales, sine confusione, exæquatione, aut permutatione (qualem Eutyches finxit) sed sunt & manet inter se distinctæ.

III. Ad constitutionem hominis, non requiritur altera tantum Substantia, vel solius animæ, vel solius corporis, sed utraque simul, anima nimirum & corpus: ita ad constituendum CHRISTVM, utraque concurrat natura, necesse est: neque post incarnationem Christus sine carne sua, totus dici potest.

IV. Unio animæ cum corpore, non fit per nudam assistentiam vel attingentiam, multo minus ut pars animæ esset extra corpus, sed tota est in toto corpore. Ita λόγος carni suæ est unitus, non ut assistat ei tantum aut cõtingat, quemadmodum (ut similia volunt Calvinianorum) Oceanus Antuerpiam attingit, multo vero minus, ut partim intra, partim extra carnem sit: neque eo modo, quo in Sanctis est: sed (ut Paulus dicit) in ipso (Homine Christo) inhabitat tota Divinitatis plenitudo corporaliter (& personaliter) Coloss.

2.

V. Sicut

V. Sicuti ea, quæ animæ & quæ corporis sunt propria, propter unionem tribuuntur uni ac toti homini: & tamen, quia naturæ confusæ non sunt, ostenditur, cuius naturæ singula sint propria. Ita, Propria unius naturæ, in unione personali, toti tribuuntur Personæ; addita determinatione tamen, cuius personæ ea sint propria: Deus (exempli gratia) passus est in carne. Christus ex patribus: secundum carnem.

1. Pet. 4.
Rom. 9.

6. Sicuti anima agit cum communicatione & corporis: ita una natura agit cum communicatione alterius: & unio Personalis, non est sine Communicatione naturarum & proprietatum.

7. Sicuti inter animam & corpus REALIS, non verbalis aliqua, quæ tantum esset secundum dici, Communicatio intercedit, & manifeste videtur & sentitur: (quod maxime etiam in ferro ignito conspicuum est) ita & quæ ex Personali unione, Naturarum & Idiomaticum communicatio oboritur, non verbalis, sed REALIS est.

IV. MEMBRVM.

DE PHRASIBVS SCRIPTVRÆ, quibus ea Unio- describit.

Hiscæ præmissis, Phrases, quibus Scripturæ sacra, in describenda Personali unione utitur, facilius intelliguntur: Ex autem ferè hæc sunt.

1. $\text{ὁ λόγος σὰς ἐγένετο}$: Verbum caro factum est, Ioan. 1.
2. Filius Dei γενόμενος , factus seu natus ex semine David, Rom. 14.

3. Cum

3. Cum venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, γενόμενον, seu factum, vel natum ex muliere, Galat. 4.
4. Filius Dei, participavit, seu communicavit carni & sanguini, Hebr. 2. Hæc autem communicatio in Græco textu per μετοχὴν & κοινῶν εἶναι effertur.
5. Filius Dei venit in carnem, 1. Ioan. 4.
6. Dens manifestatus est in carne, 1. Tim. 3.
7. In ipso inhabitat TOTA PLENITUDO Divinitatis CORPORALITER, Colofs. 2.
8. Filius Dei assumpsit semen Abraham, Hebr. 2.

Hæc ferè sunt, quæ in descriptione Personalis unionis producenda fuerunt: quæ etiam fusius aliquanto explicare oportuit, quia fundamentum Disputationis de Persona Christi, in unionis personalis descriptione situm est. Si enim, qualis sit naturarum & idiomatum Communicatio, scire voluerimus, eam ex unionè personali discere opus habemus: cum qualis ipsa est unio, talis etiam sit cōmunicatio. Conferamus igitur nos nunc ad Controversias, de Communicatione Naturarum & Idiomatum,

CAPVT V.

Continens de Communicatione Naturarum, & Idiomatum tractationem generalliorem.

DE Communicatione Naturarū earūq; Idiomatum tractatur; distinctionem primò præmittamus